

TAPANI BAGGE

POMMINVIHREÄT
RENKAAT

CRIME
TIME

TAPANI
BAGGE

POMMINVIHREÄT RENKAAT

Väinö Mujusen tutkimuksia 8

Helsinki

© 2023 Tapani Bagge
Kannen ulkoasu Jussi Kaakinen
Taitto Noora Ohvo
ISBN 9789523826229
Painopaikka EU

*Kun tieni vihdoin himaan toi
ja Hesän jälleen näin,
niin ilosta mä liibasin
Ja kaverit ne juhlat järkkäs
aivan yllättäin
mis tunnelma ol' rattoisin*

Georg Malmstén: *Stadin kundi*

1

Lauantai
19. heinäkuuta
1952

Hattu lensi päästä heti, kun Mujunen hellitti kättään sen päältä. Hän kiipesi Olympiastadionin tornin portaita. Mereltä käyvä tuuli riepotti nyt hiuksia ja nosti vedet silmiin. Puvuntakki pullistui selästä ja takin helma lepatti, vaikka napit olivat kiinni.

Mujunen tiesi, että tornissa oli 22 porraskierrosta ennen ylätasannetta, mutta hän ei tiennyt, montako kierrosta hän oli jo noussut. Ei ollut aikaa pysähtyä katselemaan alaspäin. Tornin huippu näytti toivottoman kaukaiselta. Siellä Mujusta odotti pommi, joka hänen olisi purettava ennen kuin se räjähtäisi. Muuten koko Stadion tuhoutuisi, ja yli 70 000 olympialaisten avajaisvierasta ja viisi tuhatta urheilijaa hautautuisivat raunioihin.

Portaat tuntuivat loputtomilta. Mujunen hengästy i pahasti. Hän juoksi vasemmassa reunassa, koska hänellä ei

ollut oikeaa kättä ja kaide oli pelottavan matala. Jalat painoivat, kylkeen alkoi pistää. Vanha säärivamma vaivasi. Mujunen jatkoi eteenpäin. Ulkopuolen käännöksissä oli pakko hiljentää vauhtia, jottei olisi horjahtanut kaiteen yli syvyyteen.

Silmissä alkoi jo hämärtää. Hän kompuroi ja otti tukea seinästä. Piti keskittyä askelmiin. Ne vaikuttivat eri korkuisilta ja syvyyksiltä. Liikkuivatko ne hänen allaan?

Kun hän lopulta sai silmiinsä näköalatasanteen yllä roihuavan olympiatulen, hän näki liekkien yläpuolella leijuvat pommivihreät kisarenkaat. Ne riippuivat ilmassa kuin valokuvaan pysähtyneet lentopommit. Nehän olivat pommeja! Kun ne jatkaisivat matkaansa ja koskettaisivat liekkiä, ne räjähtäisivät.

Mujunen ei tiennyt, miten estäisi räjähdysen, mutta hän jatkoi kiipeämistä niin nopeasti kuin jaksoi. Kaikki riippui hänestä. Vain hän voisi pelastaa avajaiset – ja kaikki ne ihmiset.

Hän oli enää askeleen päässä tasanteesta, kun portaat muuttuivat hänen allaan tasaiseksi luiskaksi. Hän kaatui mahalleen ja yritti saada otetta tasanteen reunasta, mutta siinä ei ollut mitään mihin tarttua. Kynnet raapivat sileäksi hiottua betonia, ja sitten menttiin.

Luiska jyrkkeni koko ajan ja vauhti kiihtyi, niin että silmissä vilisi. Mujunen pelkäsi lentävänsä käännöksessä kaiteen alta tyhjyyteen.

Pelko oli turha. Ennen kuin Mujunen ehti käänteeseen, pommirenkaat jatkoivat putoamistaan ja räjähtivät. Koko torni levisi Helsingin ylle – ja Mujunen sen mukana.

KOLME PÄIVÄÄ AIKAISEMMIN:

Keskiviikko
16. heinäkuuta
1952

2

Pitkään jatkunut helle oli hellittänyt, ja Mujunen käveli aamuisia katuja mielikseen. Hietaniemen hautausmaa oli rauhan keidas olympialaisiin valmistuvan kiireisen kaupungin laidalla. Mujunen kävi siellä vähintään kerran viikossa kertomassa Mairelle viimeisimmät kuulumiset ja tapaamassa muitakin vanhoja ystäviä ja tuttuja. Turhan moni oli jo heittänyt lusikan nurkkaan. Ikä alkoi näkyä muutenkin kuin peilistä. Ja tuntua, vaikka näin lämpimällä säällä oikea aavekäsi tai oikean säären vapaussotavamma eivät juuri vaivanneetkaan.

Maire vaikenä jälleen, mutta Mujunen tunsu hänen rakautensa vuosien takaa. Se antoi voimia päivään.

Paluumatkalla Katajanokalle Mujunen huomasi kiertävänsä Punavuoren kautta. Pursimiehenkadulla hän oli asunut Mairen kanssa vanhassa puutalossa, kunnes he olivat ostaneet säästöillään uuden kaksion Mechelininkadulta Töölöstä. Viereisellä Merimiehenkadulla hän oli asunut jatkosodan aikaan kolmikerroksisessa kivitalossa Lailan kanssa. Ja parin korttelin päässä oli Ratakatu ja Suojelupoliisi, Mujusen pitkäaikaisen työnantajan Valpon seuraaja.

Pojat pelasivat jalkapalloa keskellä Merimiehenkatua, tytöt hyppivät narua jalkakäytävällä. Vossikka kopisteli hiljakseen ohi, ja valkohapsinen pariskunta ihasteli kyydissä:

– *Wonderful, isn't it? So pittoresque!*

– *Absolutely marvellous!*

Kuski vain poltteli piipunnysää.

Kalakeiton tuoksu tulvahti Mujusen nenään, kun joku avasi ikkunan hänen yläpuolellaan ja huusi:

– Jouko ja Inkeri! Syömään!

Lailan ääni, Mujunen säpsähti.

– Väinö-setä! ruskeatukkainen poika kiljaisi kadulta. Tukka oli leikattu kesäksi sängelle.

– Jouko, Mujunen tunnisti. – Mitä kuuluu?

– Mä olen oikeena laitapakkina Klubissa, poika sanoi pallo kainalossa. – Ja kesätoissä tsupparina. Nyt on ruokautunti.

– Hienoa, Mujunen sanoi. Teki mieli hieraista pojan sänkitukkaa, mutta hän ei ollut varma, olisiko 13-vuotias enää pitänyt siitä.

– Oletko sä se Väinö-setä? vaalealettinen pikkutyttö kysyi ja lakkasi hyppimästä. Kahden muun tytön pyörittämä

naru läjähti hänen kintuilleen, ja hän hyppäsi sivuun. – Mun tarttee nyt mennä, hän sanoi muille tytöille.

– Oletko sinä Inkeri? Mujunen kysyi. – Kuinka vanha sinä jo olet?

– Seittemän. Mä meen syksyllä kouluun.

– Tule Väinö syömään, Laila sanoi ikkunasta. – Keittoa riittää kyllä.

Taustalta kuului vaimeasti radiouutiset. Pihan puolen parvekkeella joku tamppasi mattoja. Mujunen antoi katseensa kohota kellertävää rapattua seinää pitkin.

Toisen kerroksen ikkunasta työntyi ulos Lailan pää ja hartiat. Hän oli vanhentunut, mutta kukapa ei olisi. Ylväs nainen hän oli vieläkin. Silmät olivat yhä siniset, mutta vaaleiden hiusten kampa oli lanaantunut hellan ääressä päätä myöten. Kasvot punoittivat.

Mujusen teki mieli kysyä Aarnesta. Sen sijaan hän sanoi: – Nyt on kiire, ei ehdi.

Jo puhuessaan hän riuhtaisi katseensa irti Lailasta. Sittemmin hän väisti Inkeriä ja kiiruhti tiehensä.

Seuraavasta kadunkulmasta hän kääntyi vasempaan Fredalle, sitten heti oikeaan Ratakadulle, Valpon oven eteen. Hyvä ettei rynnännyt vanhasta muistista siitä sisään. Onneksi ei tullut tuttuja vastaan.

Yrjönkadun alussa Mujunen pysähtyi antikvariaatin ikkunalle eteen ja tuijotti näytteille asetettuja kirjoja näkemättä mitään.

Hän oli väistänyt omaa tyttärtään. Hän muistaisi lopun ikäänsä Inkerin suurten sinisten silmien katseen. Ei se syyttänyt, ihmetteli vain. Ei Inkeri edes tiennyt häntä isäkseen. Väinö-sedäksi oli sanonut.

Laila ja Mujunen olivat kohdanneet joulun alla 1943, kun Mujunen oli ollut liki kolme vuotta leskenä Mairen jälkeen. Hän oli ollut lomilla Äänislinnasta ja löytänyt kotinsa murskana pommituksen jäljiltä ja vähän myöhemmin Lailan kadulta, missä viinasta hurjistunut sotamies yritti maata häntä väkisin. Mujunen pysäytti sotamiehen ja luovutti hänet poliisille. Laila oli palaamassa kotiin ravintolasta, jossa työskenteli tarjoilijana. Kiitollisena hän antoi Mujuselle yösjän sohvaltaan. Hänen miehensä Arne oli ollut vuoden kateissa rintamalta ja julistettu jo kuolleeksi, ja hän eli kaksin viisivuotiaan Joukon kanssa.

Mujunen kävi taloksi. Jouko alkoi kutsua häntä Väinösedäksi, ja syksyllä 1944 Laila kertoi, että heille syntyisi lapsi. Mujunen muutti kuitenkin pois ennen kuin Inkeri ehti syntyä, koska Arne palasi kuolleista. Hän olikin ollut sotavankeudessa.

Arne oli pitkiä aikoja poissa kotoa, koska hän työskenteli laivapuoseppänä. Mujunen käveli toisinaan vanhoilla kotikulmillaan tai ajoi siitä ohi raitiovaunulla. Yleensä hän varoi näyttäytymästä. Jos hän näki Joukon tai Inkerin, hänen silmänurkkansa kostui.

Kello kilahti, antikvariaatin ovi aukesi. Mujunen näki tutun viiksiniekan piippuineen sumun läpi.

– Onko siellä ikkunassa tänään jotain mielenkiintoista, Mujunen? antikvaari kysyi.

Mujunen katsoi ikkunaa, muttei saanut selvää kirjojen nimistä, vaikka hapuili povitaskusta lasitkin nenälleen.

– Tuo, hän sanoi ja osoitti summamutikassa jotakin kirjaa.

– Minäpä otan sen sieltä, myyjä sanoi ja katosi sisään.

Mujunen seurasi häntä vanhasta tottumuksesta. Kello kilisi taas, täpötäydet tummapuiset kirjahyllyt rauhoittivat. Mujunen pyyhkäisi silmiään ja huomasi ostavansa kirjan *Sopusuhtainen avioelämä*.

– Tuore kirja, siistissä kunnossa vaikka kansipaperit puuttuvat, myyjä puheli rahastaessaan. Hän oli laskenut piippunsa valkoisen Cinzano-tuhkakupin reunalle. – Onko hyvinkin ajankohtainen aihe?

– Se tulee lahjaksi, Mujunen valehteli silmäänsä räpäytämättä. Vanhalta vastavakoilumieheltä se sujui.

3

Uudenmaankadulla Mujunen poikkesi Sanna Ryhäsen valokuvausliikkeeseen. Vasta kellon kilahtaessa hän tajusi, että hänellä oli kirja kädessä. Hän yritti piilottaa opuksen povelleen, mutta onnistui pudottamaan sen lattialle. Sanna ehätti tiskin takaa lähemmäksi ja ojensi kätensä, kun hän nousi.

– Toitko sinä minulle lahjan?

Mujunen ei voinut muuta kuin antaa kirjan Sannalle.

– *Sopusuhtainen avioelämä. Sukupuolielämän tietokirja*, Sanna luki kannesta ja hymyili. Hymykuoppa ilmestyi vain vasemmalle poskelle. – Onko tämä kosinta?

– Ei varsinaisesti, Mujunen sanoi.

– No hyvä, Sanna huokasi. – Luulinkin sinun jo tajunneen, ettei minulla ole aikomustakaan ottaa sitä liekanarua kaulaani. Olen itsellinen yrittäjä ja itsenäinen nainen, ja aion pysyä siinä säädystä. Säädyllyydestä en mene takuuseen. Mutta onko tämä alaotsikko jonkinlainen vihjaus?

– Ei suinkaan, Mujunen torjui käsi pystyssä. – Minulla ei ole pienintäkään valittamista sillä osastolla.

– Miksi sitten ostit tämän kirjan? Miksi annoit sen minulle?

– Ostin sen vahingossa, Mujunen sanoi. – Lasit olivat huurussa enkä nähnyt mitä ostin. Anna se takaisin.

Mujunen ojensi kätensä Sannaa kohti. Sanna vei kirjan selkensä taakse.

– Enkä anna. Luen sen piruuttanikin. Tiedä, vaikka opisin jotain uutta. Ensi kerralla voit yllättyä.

Sanna laski kirjan myyntitiskille, vilkaksi näyteikkunasta ulos ja halasi Mujusta kaksin käsin. Hän tuoksui jasmiinilta ja valokuvien kehitysliemiltä. Kukikkaan leningin päällä oli harmaanvihreä kumiesiliina.

– Et ole käynyt Kalevankadulla etkä täällä sitten sunnuntain, etkä vastaa puhelimeen. Yritätkö vältellä minua?

Mujunen vastasi halaukseen yhdellä kädellään ja kuiskasi punaisten kiharoiden alta paistavaan korvaan:

– En suinkaan. On ollut työkiireitä...

Sanna hellitti otteensa ja palasi tiskin taakse, jätti Mujusen oikomaan solmiotaan ja kampaustaan. Hattukin oli pudonnut siinä tiimellyksessä.

– Tänä iltana suljen kuudelta. Tule seitsemältä Kalevankadulle, laitan jotain syömistä. Katsotaan sitten, mitä olen kerinnyt päivän aikana oppia tuosta kirjasta...

– Tulen jos ehdin. Soitan, jos tulee muuta...

Sanna kohotti sormensa ja pyyhkäisi kiharoita pois vihreiltä silmiltään. Sitten hän nappasi esiliinansa taskusta muistilapun.

– Sinulle on muuten viesti... Soita heti Erik von Frenckellille. Tässä on puolenkymmentä numeroa, joista häntä voi tavoitella.

– Mitä asiaa hänellä oli?

– Kysy itse, Sanna käski ja nosti puhelimen tiskin alta Mujusen eteen. – Mutta muista! Seitsemältä Kalevankadulle!

Sanna koppasi kirjan kainaloonsa ja katosi takahuoneeseen, veti verhon oviaukon eteen. Verhon ylle syttyi punainen lamppu.

Mujunen katsoi seinäkelloa. Se oli melkein puoli kaksitoista. Apulaiskaupunginjohtaja ja Helsingin rahakirstun vartija oli luultavasti lounaalla. Mujunen soitti silti ensimmäiseen numeroon.

– Kaupungintalo, vastasi keskus.

– Saanko von Frenckellille?

– Hetkinen, yhdistän.

Ja hetken päästä ruotsinvoittoisesti ääntävä syvä miesääni vastasi:

– Frenckell.

– Mujunen täällä, hyvää päivää.

– Päivää. Olen juuri lähdössä Stadionille. Tulkaa sinne.

– Mitähän...

Mujunen huomasi puhuvansa itsekseen. Frenckell oli sulkenut luurin.

Täytyi kai mennä Stadionille, jos halusi saada selville, mitä asiaa olympialaisten järjestelykomitean puheenjohtajalla oli. Mutta mitähän stadionia hän oli tarkoittanut? Olympiastadionia, Uimastadionia vai Soutustadionia? Vai jotakin aivan muuta?

Mujunen jäi raitiovaunusta Helsinginkadun varteen ja käveli Nordenskiöldinkadulle. Olympiastadionin pääsisäänkäynnin eteen oli ajettu uudenkarhea Dodge, jonka ratin takaa nousi juuri virkapukuinen kuljettaja. Mujunen nyökkäsi kuskillle. Kuski nyökkäsi takaisin ja kiersi avaamaan oikean takaoven.

Autosta nousi vaaleanharmaaseen liivipukuun sonnustautunut pitkä mies, jolla oli kalju päälaki ja melkoinen maha. Hän oli kymmenisen vuotta vanhempi kuin Mujunen. Hän huokui arvovaltaa, vaikka kumartui poimimaan sinappisen paperin maasta.

– Mujunen, päivää, Mujunen sanoi ja ojensi vasemman kätensä. Ainoansa.

– Luultavasti tämä ei ole mitään, von Frenckell sanoi ja ojensi sinappipaperin Mujuselle. – Mutta haluan teidän silti tutkivan sitä tosissanne. Mikään ei saa päästä pilamaan kallisarvoisia kisojamme, kun ne nyt lopulta on saatu tänne. Voitte uskoa, että siinä oli kova työ. Kuten on ollut järjestelyissäkin.

– Mitä haluatte minun tutkivan? Mujunen kysyi ja katsoi sinappista paperia. – Roskaajiako?

– Urho suositteli teitä, Frenckell sanoi ja katsahti Mujusen terävästi. – Toivottavasti ette tuota pettymystä. Menään toimistooni, kerron kaiken siellä.

Kuskille Frenckell ei sanonut mitään. Mies nyökkäsi itsekseen ja palasi ohjauspyörän taakse odottamaan.

Mujunen työnsi sinappipaperin läheiseen roskakoriin, pyyhki kättään housuntaskun suojassa nenäliinaan ja seurasi johtajaa. Stadionin uumenissa kävi melkoinen kuhina. Matkalla A-katsomon takaiseen toimistoon Frenckell vastasi noin kahteensataan kysymykseen ainakin sadalle eri ihmiselle.

Toimiston eteishuoneessa Frenckell sanoi sihteerilleen:

– Minua ei nyt saa häiritä.

– Selvä on, herra johtaja, nuori vaalea nainen kuittasi. Hänellä oli lyhyeksi leikattu tukka, valkoinen paitapusero ja vaaleanharmaa hame. – Keitänkö kahvia?

Frenckell pudisti päätään.

– Nyt ei ole aikaa.

Mujusen kahvihammasta oli jo alkanut kolottaa, mutta hän nieli pettymyksensä ja käveli johtajan ohi peremmälle. Toimiston seinät oli päällystetty Helsingin olympialaisten kisajulisteilla. Niissä näkyi Paavo Nurmen pronssipatsas ja taustalla osa maapalloa, josta erottui Suomi nykyisine rajoineen. Vuoden 1940 kisajulistetta oli pitänyt siltä osin päivittää. Yläkulmaa koristivat olympiarenkaat.

– Avajaisiin on enää kolme päivää, Frenckell sanoi Mujuselle, sulki oven heidän perässään ja viittasi tuoliin, joka oli täynnä kisaesitteitä. – Raivatkaa siitä tilaa itsellenne.

Mujunen siirsi esitteet lattialle ja istuutui. Samassa Frenckell tarjosi hänelle pöydän yli uutta paperia. Siinä ei

ollut sinappia eikä se ollut käärepaperia, vaan vesileimatonta kirjoituskonepaperia. Paperissa oli kaksi taitetta, joten se oli luultavasti tullut kirjekuoressa.

Viesti oli liimattu sanoma- ja aikakauslehdistä leikatuista irtokirjaimista, jotka irvistelivät taitteiden kohdalta:

”Karjalan vihollinen Frenckel-Kickel.

Sie saatana et antant evakoil aariikaan maitais, mut potku-pallo-opistol sie annoit. Myö Karjalan ystävät ei katsota sitä hyväl. Myö vaaitaan, ett sie annat kymmenen miljuunaa markkaa Karjalan orpolapsiin hyväks tai piet huolta, että Suomi saa Karjalan takas ryssilt. Muuton myö räjäytettään Olympiastadion taivaan tuuliin kesken avajaisiin.

Myö ei neuvotella. Ehot on selevät. Totele – tai vuota Stadionin pammausta 19. heinäkuuta.

*KARJALAN VAPPAUTUSRINTAMAN
TOIMEENPANEVA TOIMIKUNTA*

puolest XX”

Mujunen ei tarttunut paperiin, vaan heilautti kättään.

– Laskekaa se pöydälle. Siinä voi olla sormenjälkiä. Muidenkin kuin teidän.

– Tämä kävi jo rikoslaboratoriossa, Frenckell sanoi ja istuutui.

– Oletteko siis kertonut kirjeestä poliisille? Mujunen tarkisti.

– Suopolle. Heillä on ollut jo kaksi päivää aikaa, mutta mitään ei ole tapahtunut. Ainakaan minulle ei ole kerrottu mitään, vaikka olen kysellyt.

– Kuka siellä tutkii juttua?

– Ylietsivä Hiltunen on kuulemma päätutkija, vaikka minä vein kirjeen henkilökohtaisesti johtaja Alhavalle.

– Vai on Hiltunen jo ylietsivä, Mujunen sanoi. – Hän oli aikoinaan alaiseni.

Frenckell nyökkäsi.

– Niin hän kertoi. Kun sanoin, etten ole tyytyväinen Suopon tapaan hoitaa tutkimuksia enkä varsinkaan heidän tapansa tiedottaa niistä minulle – tai pikemminkin olla tiedottamatta – hän neuvoi minua kääntymään teidän puoleenne.

Poika pani vahingon kiertämään, Mujunen ajatteli. Vaikka ei Hiltunen enää ihan nöösipoika ollut. Taisi olla jo 35-vuotias mies ja ainakin viisilapsisen perheen isä.

– Ja Urho suositteli, Mujunen muisti.

– Olette kuulemma muutaman kerran pelastanut hänen henkensä – ja isänmaankin.

– Urho liioitteli.

– Hänellä on kyllä taipumusta dramatisointiin, kuten tyttärelläni Vivecallakin. Ja maisteri Surkalla, joka oli toinen suosittelijanne. Mutta onhan tämä vakava asia.

– Kuinka saitte kirjeen? Mujunen kysyi.

– Sihteeri toi sen muun postin mukana. Siinä ei kuitenkaan ollut postileimaa, vaikka postimerkki olikin. Joko postivirkailija on ollut huolimaton tai sitten kirje on tuotu suoraan tänne Stadionille.

– Saanko nähdä kuoren?

Frenckell ojensi Mujuselle sekalaisen paperipinkan takaa kirjekuoren. Se oli tavallinen valkoinen kuori, siinä oli olympiamerkki ja irtokirjaimista liimattu vastaanottajan nimi ja osoite:

”FRENKELL-KIKKELL
STATIONI”

Kuori oli leikattu siististi auki. Mujunen vilkaisi kuoreen, joka oli tyhjä, ja kuoren taakse.

– Ei lähettäjän nimeä.

– Ei. Se huomattiin Suopossakin, Frenckell sanoi ja irtovisti. Hän otti pöytälaatikosta ruskean kirjekuoren ja sytäsi sen pöydän yli Mujusen eteen, kiristyskirjeen päälle.

– Tuossa on viisituhatta markkaa, sen pitäisi riittää alkuun. Kuitatkaa tähän.

Frenckell työnsi Mujusen eteen kuittivihon, johon oli valmiiksi merkitty saajan kohdalle Mujusen tiedot ja maksajaksi Helsingin kaupunki. Maksun aiheeksi oli merkitty ”tiedustelua”.

– Veloitan tuhat markkaa päivältä, kaksi tuhatta markkaa etumaksua, Mujunen sanoi. – Plus kulut.

– Otin kyllä selvää taksoistanne, vaikkette te mainostakaan itseänne lehdissä tai puhelinluettelossa. Avajaisiin on kolme päivää. Jos Stadion räjäytetään, minä todennäköisesti kuolen siinä mukana. Voitte karhuta kulujanne seuraajaltani.

Mujunen kirjoitti nimensä kuittiin. Frenckell luovutti hänelle siitä kalkkerikopion ja kysyi:

– Kuinka aiotte edetä jutussa?

RÄJÄHTÄÄKÖ STADION – VAI EHTIIKÖ MUJUNEN PELASTAA HELSINGIN OLYMPIALAISET?

Kylmä sota uhkaa roihahtaa maailmanpaloksi, kun Helsinki kuhisee kansainvälisiä vakoojia ja kotimaisia konnia olympiakesänä 1952. Räjähdysvaara leijuu kisojen avajaisten yllä.

Onko pommiuhkauksen takana Karjalan Vapautusarmeija vai johtavatko jäljet sylttytehtaalle? Olympiakomissaari Erik von Frenckell ei luota Suojelupoliisin kykyihin, vaan pestaa Väinö Mujusen tehtävään. Armonaikaa on kolme päivää, kun yksikätinen yksityisetsivä tarttuu toimeen.

Keneen lopulta voi luottaa tässä painajaismaisessa tilanteessa – vai voiko keneenkään? Räjähääkö Stadion – vai ehtiikö Mujunen pelastaa Helsingin olympialaiset maailman silmien alla?

Pomminvihreät renkaat on kahdeksas historiallinen rikosromaani Tapani Baggen kehitössä ja suositussa värisarjassa.

ISBN 978-952-382-622-9

84.2 | WWW.CRIME.FI

KANSI: JUSSI KAAKINEN

9 789523 826229